

Ze zeggen dat hier een meisje stierf

Sarah Pinborough

**ZE
ZEGGEN
DAT HIER
EEN
MEISJE
STIERF**

Vertaald door Barbara Lampe

ISBN 978-90-492-1184-4

ISBN 978-94-023-2962-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *They Say a Girl Died Here*

Vertaling: Barbara Lampe

Omslagontwerp: St. Martin's Press, bewerkt door Het Omslag Atelier

Omslagbeeld: © Getty, PlainPicture

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Sarah Pinborough Ltd. Herziene editie, origineel gepubliceerd als

They Say a Girl Died Here Once door Earthling Publications © 2016

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Het citaat op pagina 211 komt uit *De lotgevallen van Huckleberry Finn: Tom*

Sawyer's makker, Mark Twain, vertaling A.J. van Dragt, Van Holkema &

Warendorf, 1908

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Harriet

Vriendin, inspirator, wijze wilde vrouw.

We hebben al heel wat bereikt sinds al die naschoolse
kopjes koffie en potjes Tabs 😊

We kunnen het!

1

Het lichaam van het meisje ligt met het gezicht naar boven.

De grond is hard en uitgedroogd en is dat al zo lang dat er diepe barsten in de aarde zijn ontstaan die naar de hel lijken te reiken. Het wordt dag, een briesje steekt op en een dun laagje stof daalt neer op de zorgvuldig gewassen bleke huid. Haar ogen, nog steeds een tikje verbaasd, beginnen uit te drogen en de kleine rode vlek op haar achterhoofd die uitwaaiert door haar haar is kleverig; het vocht is nog voordat de lucht het kon opeisen opgezogen door de gulzige aarde, hongerig naar alles wat de gewassen weer zou kunnen laten groeien.

Ondanks de langzame, dorstige dood die dit boerenstadje in de Midwest in zijn greep heeft, komt het land iedere ochtend weer tot leven zodra de zon boven de horizon uit piept.

Algauw gebeuren er twee dingen tegelijk. Het eerste is een bezorgd telefoontje naar de sheriff: er is een meisje vermist, ze is niet waar ze zou moeten zijn, zoiets heeft ze nog nooit gedaan, ze is een brave meid; kortom, al die dingen die altijd worden gezegd. Het tweede is dat een boer, troosteloos en toch al gebroken door de zoveelste slechte oogst vanwege de droogte, het lichaam van het meisje aantreft tussen de droge staken die tarwe moeten voorstellen. Hij ziet het vierkant van vijftien bij vijftien centimeter op haar rug niet, waar de huid is verwijderd en het rode vlees en de witte botten aan de aarde plakken. De aarde die

als een bloedzuiger of lamprei al het bloed uit haar zuigt. Wat hij wel ziet, zijn de kneuzingen om haar hals, aangebracht door grote handen. Hij schreeuwt naar zijn vrouw – die te ver weg is om hem te horen en bezig is de kippeneieren te rapen – dat ze de sheriff moet bellen, grote goedheid, de sheriff bellen. En zo vlechten deze twee verhalen zich samen tot een vertrouwd geheel van afgrijzen, verlies en verdriet.

De stadjesbewoners komen bij elkaar, geschokt, in tranen.

Ze zullen elkaars handen vasthouden.

Ze zullen zich tot God richten voor antwoorden.

En ze zullen bidden.

2

Anna werd wakker van het gerommel van de donder. Ze deed haar ogen open, maar zag niets dan duisternis. Heel even wist ze niet waar ze was, haar hoofd wazig en bonkend door de hitte, voordat ze de contouren van haar nieuwe slaapkamer herkende waarin de opgestapelde verhuisdozen tegen de muur een onheilspellende vorm aftekenden. Een bliksemschicht verlichtte het open raam. Een zacht briesje speelde langs de zoom van de gordijnen, maar de lucht bleef warm en zwaar. Geen regen. Geen verrassing.

Ze had een droge mond en rauwe keel zoals je altijd krijgt wanneer je onverwacht bent ingedommeld. Kreunend ging ze rechtop zitten, merkte dat ze haar spijkerbroek en t-shirt nog aanhad en zocht tussen de lakens naar haar oortjes. Hoe laat was het eigenlijk? Nadat mam voor oma had gezorgd en naar haar werk was gegaan, was Anna naar boven gegaan om een oude horrorfilm te kijken op Tubi. Blijkbaar was ze toen in slaap gevallen.

Wanneer was dat geweest? Acht uur? Hoe laat was het nu? Ze keek op haar telefoon. Bijna vier uur 's nachts. Het moment waarop ze gewoonlijk net in slaap viel in plaats van wakker werd. *Shit. Caroline*. Was haar kleine zusje nog bij haar komen kijken? Waarschijnlijk wel. Heel even voelde ze zich schuldig, maar dat gevoel schoof ze snel aan de kant. Caroline was al bijna dertien. Die kon zich heus

wel in haar eentje klaarmaken om naar school en naar bed te gaan.

Anna stond op, trok haar kleren recht en keek door het raam naar buiten. Opnieuw een bliksemschicht: de begraafplaats die tussen hun huis en het stadje lag, lichtte op en zag er met al die scheve grafstenen uit als een slecht gebit. Ze zoog de warme lucht in haar longen in een poging wakkerder te worden, en proefde het stof. Als het al ergens regende, was het in ieder geval niet in deze troosteloze uithoek.

Nog steeds met bonkend hoofd liep ze de overloop op. De duisternis werd zo nu en dan verjaagd door de bliksem buiten en als daarna de donder klonk, schudde het huis een beetje. Alsof de fundering loskwam van de uitgedroogde aarde.

God, wat haatte ze dit huis. Het was groot – te groot voor hen vieren – en het rook nog steeds naar een huis dat al jaren leegstond. De geur van afwezigheid. Van een uitgedroogd lijk waar lang geleden de ziel uit was verdwenen. Ondanks de omvang had het huis iets benauwends en het krakende hout en de kamers vol schaduwen wekten de indruk dat er ergens in je ooghoek iets of iemand was. Het was gewoon doodeng, zo'n spookhuis als in die oude Amityville-films.

Ondanks de hitte die dwars door de oude muren heen drong, rilde Anna. Op weg naar beneden zag ze overal vreemde vormen en schaduwen die ze negeerde. Angst voelen was tenminste iets voelen, en veel mensen zouden dat vooruitgang noemen in haar helingsproces na het trauma. Hoe snel haar hart ook tekeering, ze wist dat ze niet bang hoefde te zijn voor monsters en spoken. Echte mensen zijn veel gevaarlijker, wist ze uit eigen ervaring.

Beneden was het koeler. In de gang hoorde ze de keukenkraan druppelen als een klok die de seconden aftelt tot de volgende bliksemschicht en donderklap. Ze pakte een glas uit de kast en schrok even toen ze de kraan opendraaide en de waterleiding een raar geluid maakte. Na alles wat er was gebeurd, was ze blij geweest dat ze met haar studie kon stoppen. Ze dacht dat het fijn zou zijn om hun huis in de stad te verlaten – *rennen, blijven wegrennen voor alles* – maar

dat was voordat ze hierheen waren verhuisd. Ja, het huis was groot en goedkoop, maar net als het hele stadje was het achter de gevel moe en vervallen.

Ze draaide de kraan stevig dicht, maar hij bleef koppig lekken. Nog iets voor op de lijst voor Lucas, de klusjesman die mam had ingehuurd. Het leek wel of hij er elke dag was en toch had hij nog niet één klus afgemaakt. Toen Anna daarover had geklaagd, had mam gezegd dat ze zelf maar dingen moest gaan repareren als ze er zo veel last van had. Iets om haar bezig te houden als ze niet in de diner werkte. Iets waardoor ze weer meer ging leven. Het was opnieuw een teken dat mensen geen geduld meer hadden voor Anna's buien. Een onuitgesproken: 'Eigenlijk was het allemaal je eigen schuld.'

Ze nam haar glas mee naar de donkere gang. Het bonken in haar hoofd was geen echte hoofdpijn meer en ze hoopte dat het helemaal weg zou zijn als ze morgen opstond om aan het werk te gaan in de diner.

'Ik ben niet flauwgevallen.'

Anna liet haar water bijna vallen, draaide zich met een ruk om en moest zichzelf aan de trapleuning vasthouden om niet te vallen. Toen de bliksem opnieuw de ramen oplichtte zag ze oma voor het raam van de woonkamer staan, met haar neus bijna tegen het vensterglas gedrukt. Een breekbare oude vrouw in een mouwloos nachthemd, met dunne vlekkerige armen waarvan de huid slap aan de botten hing.

'Ik ben niet flauwgevallen,' herhaalde ze, terwijl ze haar beaderde handen tegen het glas drukte en even later met een vinger tegen het raam tikte alsof ze de aandacht van iemand daarbuiten probeerde te trekken. Het was akelig om haar zo te zien, zo spookachtig en afgetakeld. Ze leek niet meer op oma. Niet tijdens dit soort 'momenten'. Anna keek toe terwijl ze nog eens tikte, wachtte en half neuriënd, half fluisterend een liedje begon te hummen dat Anna vaag herkende van de oude cd's van Barbra Streisand die oma weigerde met een koptelefoon te beluisteren.

‘Oma?’ Anna zette haar glas op een bijzettafel en raakte even de arm van de vrouw aan.

De zachte huid voelde koud aan. Hoelang stond ze hier al?

Het zingen werd een zacht gejammer. Oma leunde met haar voorhoofd tegen het glas en leek Anna’s aanwezigheid niet eens op te merken. ‘Ben ik dat?’ fluisterde de vrouw.

Dit kon er ook nog wel bij. Sinds de verhuizing waren er momenten geweest waarop oma woorden vergat en in de war was, maar dit was de eerste keer dat ze echt vreemd deed terwijl mam aan het werk was en natuurlijk moest het precies gebeuren nu Anna wakker was.

‘Evelyn!’ zei Anna streng.

Bij het horen van haar voornaam draaide de oude vrouw zich met grote verschrikte ogen om.

‘Ik ben het. Anna. Niets aan de hand.’

Oma staarde Anna een tijdlang aan. Als ze er zo kwetsbaar uitzag kon je moeilijk een hekel aan haar en haar scherpe tong hebben. Wanneer ze niet zo boosaardig deed, leek ze enkel verloren en bang.

‘Wat doen we hier?’ Oma keek van Anna naar het raam en weer terug.

‘Zeg jij het maar, oma.’ Voorzichtig leidde Anna haar terug naar haar slaapkamer op de begane grond aan de andere kant van de gang. ‘Want ik heb geen flauw idee.’

‘We horen hier niet te zijn. Weet je dat niet meer?’ Evelyn was nog steeds opgewonden. ‘We horen hier niet te zijn.’

‘Dat denk ik ook elke dag,’ zei Anna zacht. ‘Maar jullie vonden het juist een goed idee om hiernaartoe te verhuizen. Dus daar zijn we mooi klaar mee.’

3

Met het licht aan zag de keuken er niet veel aantrekkelijker uit. De kraan bleef lekken. Ondertussen zocht Anna de formica keukenkastjes af naar cacaopoeder terwijl de melk in de magnetron opwarmde. Er was niets mis met deze ruimte, maar toch had hij iets gedateerds, hoe schoon en nieuw de oppervlakken ook waren. Ze negeerde de briefjes die overal op waren geplakt. Fluitketel. Melk. Suiker.

Je grootmoeder is ziek. Ze zal steeds vaker verwarde momenten krijgen en wij moeten voor haar zorgen. Ze zal misschien denken dat je mij bent, toen ik nog jong was. Ze zal misschien denken dat je iemand uit het verleden bent. Ze zal verdwaald lijken. Misschien wordt het angst-aanjagend, maar het blijft je oma, en het is enger voor haar dan voor ons. We moeten van haar houden en voor haar zorgen.

Van haar houden en voor haar zorgen zou gemakkelijker zijn als ze niet zo streng oordeelde over wat er met Anna was gebeurd. Mam beweerde dat de gemene opmerkingen de eerste tekenen van haar ziekte waren geweest. Nog voordat ze een diagnose had. Anna wist dat nog niet zo zeker.

Het geluidje van de magnetron klonk en ze controleerde of de melk warm was maar niet heet, voor het geval oma zou morsen of haar mond zou verbranden. Ze maakte zich daarbij minder zorgen om oma dan om de reactie van mam. Anna zou Evelyns nauwelijks

verhulde oordeel en opmerkingen als ‘dat krijg je ervan als je het pad van de duivel bewandelt’ niet zomaar vergeten nu haar gezondheid plotseling achteruitging, maar ze had haar keus gemaakt: ze moest óf voor oma en Caroline zorgen als mam nachtdienst draaide óf ze zouden een verpleger moeten inhuren. Dat laatste zou betekenen dat Anna meer uren zou moeten werken in de diner of een tweede baantje zou moeten nemen. Bovendien zou er dan een vreemde in huis zijn op tijdstippen dat Anna meestal de enige was die wakker was en dat zag ze helemaal niet zitten. Dit was de gemakkelijkste manier.

Ze roerde twee lepels cacaopoeder door de melk en bracht de mok naar oma. Onderweg knipte ze het licht in de keuken uit waardoor de kraan eenzaam in het donker druppelde.

Oma zat rechtop in bed en keek opzij uit het raam. ‘Waarom regent het niet?’ vroeg ze. Niets over wat er beneden was gebeurd. Ze klonk weer normaal. Een stem zo breekbaar als twijgjes in de zomer. ‘Al dat lawaai en geen regen. Wat heeft het voor zin zonder de regen?’

‘Het is zo voorbij,’ zei Anna. ‘Drink je warme chocolademelk maar op en ga weer slapen.’

‘Praat niet tegen me alsof ik een kind ben.’

Daar was ze weer. De oma die Anna zo goed kende. ‘Ik probeer je alleen maar te helpen, oma.’

‘Waarom noem je me oma, Claire? Wat is er...’ Midden in de zin hield ze haar mond en keek geërgerd om zich heen. Claire was de naam van Anna’s moeder. De verkeerde persoon. Een verkeerd moment. Anna stond er ongemakkelijk bij, wachtend tot Evelyn weer in de juiste tijd neerdaalde. Misschien was een inwonende verpleger toch niet zo’n slecht idee.

‘Welterusten,’ zei ze zacht.

Ze trok net de deur achter zich dicht, toen oma haar terug riep.

‘Anna.’

Het was tenminste haar eigen naam. Oma was er weer.

‘Ja?’

Evelyn keek haar uitdagend aan vanaf haar bed. Al haar godvrezende woede en kracht woonde nu in haar verschrompelende lichaam en geest, maar als de oude vrouw bang was, dan zou ze dat niet laten merken.

‘Dank je wel voor de warme chocolademelk,’ zei ze ten slotte. ‘Ga maar gauw slapen. Morgen moet je weer werken.’ Ze bracht de mok naar haar mond, nam een slok en staarde daarna weer uit het raam naar de droge storm.

Anna koos dat moment om snel weg te gaan.

Trof oma in de woonkamer toen ik water ging halen. Ze stond tegen het raam gedrukt. Weet niet hoelang ze daar al stond. Misschien wel eeuwen. Haar handen waren ijskoud.

Ze stuurde het berichtje naar haar moeder en toen ze weer in haar eigen kamer was, trok ze haar spijkerbroek uit en stapte ze in bed. Ze was van slag. Ze was niet dol op haar oma, maar het idee dat Evelyn uit bed was gegaan en zichzelf had kunnen bezeren bezorgde haar een gevoel van verantwoordelijkheid en ze wilde voor helemaal niemand verantwoordelijk zijn.

4

De lucht was nog steeds stroperig en warm, maar het onweer trok weg over de stroken noodlijdende landbouwgrond, waarna de rest van de nacht vredig verliep. Anna reikte naar haar oortjes en wilde net een truecrimepodcast gaan luisteren toen haar slaapkamerdeur krakend openging.

‘Anna?’

In de deuropening stond Caroline. Door een warme, rusteloze nacht hing haar lange haar slordig op haar rug.

‘Wat is er?’ Wat nu weer? Waarom liet niemand haar met rust?

‘Ik dacht dat ik iets hoorde.’

Haar kleine zusje bleef in de deuropening staan, te zenuwachtig om binnen te komen, te zenuwachtig om buiten te blijven, één blote voet boven op de andere. ‘Beneden.’

Een paar jaar geleden zou ze gewoon naar binnen zijn gerend en bij Anna in bed zijn gedoken, opgetogen om in de buurt te mogen zijn van dat vreemde wezen: haar oudere zus. Die tijd was voorbij.

‘Ik ben beneden geweest om water te halen. Dat was het vast,’ zei Anna. ‘Ga maar weer slapen.’

Caroline keek over haar schouder naar de duistere overloop en keek toen weer naar Anna. ‘Weet je zeker dat dat het was?’

‘Ja, echt.’

Caroline liep een paar stappen de kamer in en ging tegen de kledingkast staan. Ze had lange benen, veulenachtig, en ineens leek ze te oud voor het oude Disney-nachthemd dat nog maar nauwelijks voorbij haar onderbroek reikte. Ze was bijna dertien en dat begon je te zien. Anna vond het maar niks.

‘Holly zegt dat de Stalknecht komt. Ze zegt dat het zes jaar geleden is dat Lila Clarke werd vermoord en drie jaar sinds Bonnie Buchanan. Dus ze zegt dat hij binnenkort weer komt, omdat het weer drie jaar later is.’

Voor zover Anna het had begrepen vormde Holly Greenbough de spil van het roddelcircuit in de brugklas en sinds Caroline op St. Columbus was begonnen had ze het voortdurend over haar. ‘Ik dacht dat ze die vent al gepakt hadden. Een rondreizende boerenknecht of zo? Doodgeschoten tijdens een winkeloverval?’ Tijdens haar werk in de diner had ze flarden van gefluisterde roddels over de vermoorde meisjes opgevangen, meer vage fragmenten van gesprekken dan iets concreets, maar ze hadden haar gerustgesteld dat de moordenaar dood was.

‘Jawel.’ Caroline haalde haar schouders op. ‘Maar Holly zegt dat die het niet heeft gedaan. Ze zegt dat hij wel allemaal gestoorde dingen op zijn telefoon had, maar niemand gelooft echt dat hij de moordenaar is. Ze zegt dat de Stalknecht niet eens een man is maar een soort monster. Hij wurgt meisjes en dan snijdt hij de huid van hun rug en eet die op. Daarop kan hij drie jaar leven. Daarom komt hij nu terug. Ze zegt dat als je drie keer “Stalknecht” tegen de spiegel zegt, jij de eerstvolgende bent die doodgaat.’

‘Holly zegt wel heel erg veel,’ zei Anna lachend. Blij dat ze zelf die leeftijd niet meer had, om verschillende redenen, niet in de laatste plaats vanwege de populaire meiden en al hun bullshit. Ze wist hoe die waren. Ze was er zelf immers een geweest.

‘Het is niet grappig.’ Verontwaardigd gooide Caroline haar haar over haar schouder. ‘Ze daagde mensen uit om het te doen, maar

niemand wilde. Ik ben blij dat ze mij niets heeft gevraagd.'

'Je weet toch dat dat spiegelverhaal een samenraapsel is van alle urban legends die er bestaan? De Candyman? En Bloody Mary? Als ze je bang wilde maken, had ze wel iets originelers mogen verzinnen.'

'Ze heeft het niet verzonnen! Ze gelooft het zelf ook.' Caroline was zo serieus dat ze er weer uitzag als een kind in plaats van een jonge vrouw. 'Toen ik de storm hoorde dacht ik dat hij me kwam halen. Holly zei dat de andere meisjes ook tijdens een droge storm zijn vermoord. Ze zegt dat het een jaar lang niet regende totdat ze werden gevonden. Toen was het alsof God moest huilen.' Ze keek naar het raam. 'En nu heerst er droogte én het is drie jaar geleden. Hij komt. Ik weet het zeker.'

Anna was bijna geneigd om zelf de Stalknecht te worden en Holly Greenbough de nek om te draaien. Het was zo overduidelijk een manier om het nieuwe meisje bang te maken, en Caroline wilde er zo graag bij horen dat ze er met open ogen in trapte. Anna wist niet dat haar zusje zo goedgelovig was.

'Jezus,' mompelde ze terwijl ze opstond en naast haar zus voor de passpiegel ging staan. Het leeftijdsverschil van tien jaar was te groot om vriendinnen te zijn. Voordat Anna was gaan studeren had ze er wel van genoten dat Caroline haar aanbad, maar ze vond haar ook drammerig. Ze wilde altijd maar weten hoe hun vader was en of hij van hen hield. Uiteindelijk had Anna maar wat dingen verzonnen, want ze wist zelf eigenlijk ook niets over hun vader. Hij was vertrokken toen Caroline net was geboren en Anna nog maar een kind was. Inmiddels werd Caroline al volwassen, hoewel ze het ondergeschoven kind bleef, een vlinder die nog half vastzat in een kinderlijke cocon.

'Monsters bestaan niet, Callie. Urban legends, broodjeapverhalen, het is allemaal gelul. Kijk.' Ze ging voor de spiegel staan. 'Stalknecht...' Ze liet haar stem een paar octaven zakken alsof ze de duivel opriep.

‘Nee, niet doen, Anna!’ Caroline greep haar arm vast. ‘Dat is niet grappig.’

‘Stalknecht,’ zei ze opnieuw terwijl ze het paniekerige protest van haar zusje negeerde. Iets luider zei ze voor de derde keer: ‘Stalknecht.’

‘Zo. Als hij iemand wil komen halen, dan ben ik het tenminste.’ Anna draaide zich om naar haar bed. ‘Maar dat doet hij niet, want dit is allemaal kinderachtige onzin. En het is niet eens originele kinderachtige onzin. Kom op zeg. Misschien geloven ze dat allemaal hier op dit achterlijke platteland, maar jij komt uit Boston. Jij zou beter moeten weten, toch?’

Caroline knikte. Ze leek niet helemaal overtuigd, maar haar vertrouwen in Anna was groot, dus ze was een beetje gerustgesteld. ‘Misschien komt het door dit huis,’ zei ze zacht. ‘Ik vind mijn nieuwe school wel leuk. En mijn nieuwe vriendinnen ook. Maar ik vind dit huis eng.’

Daar kon Anna niets tegen inbrengen. Ze voelde het zelf ook, ook al wilde ze niet toegeven dat het gekraak en de schaduwen en het gevoel van leegte tussen deze muren vat op haar kregen.

‘Ik wou dat mam geen nachtdiensten hoefde te draaien.’ Caroline zag er moe uit. Ze fronste. ‘Ik vind het fijner als ze overdag werkt.’ Callie was altijd degene geweest die nachtmerries had en sinds ze hier woonden sliep ze slecht. Toen ze klein was liet hun moeder haar bij haar in bed, iets wat Anna nooit mocht toen hun vader er nog was. Maar hun moeder gaf nu eenmaal al haar liefde aan haar tweede kind. Misschien uit schuldgevoel omdat Caroline hun vader niet kende, maar voor Anna voelde het altijd alsof ze werd buitengesloten. Alsof Caroline mams lieveling was. Alsof hun vader nooit zou zijn weggegaan als Caroline als eerste was geboren.

‘Mam komt zo thuis,’ zei Anna. ‘Ga nu maar weer naar bed, want ik wil naar een podcast luisteren.’

‘Ga je nog niet slapen?’ vroeg Caroline hoopvol. ‘Echt niet?’ Haar blik ging naar Anna’s bed.

‘Je kunt niet bij mij in bed,’ beantwoordde Anna haar onuitgesproken vraag. ‘Dat is veel te warm.’

Caroline liet haar schouders hangen. Ze zag er klein en verslagen uit en heel even kreeg Anna medelijden.

‘Oké, ik zal nergens naar luisteren,’ gaf ze toe, en ze deed haar oortjes uit en legde ze op het nachtkastje. ‘Voor het geval er enge geluiden zijn. Niet dat die er zullen zijn. En als de Stalknecht komt, dan pak ik hem en zal ik hem uitleggen dat hij dit boerengat beter kan verlaten om ergens anders meisjes bang te maken.’

‘Het stadje valt best mee.’ Caroline glimlachte verlegen.

‘Dan zal ik tegen hem zeggen dat hij in de logeerkamer mag slapen als hij de waterleiding repareert. En voor oma zorgt. Misschien zeg ik wel dat hij bij háár moet slapen. Eens kijken wie er dan bang is.’

Dat was de Anna die Caroline kende en op wie ze zo dol was. De respectloze Anna. De Anna die overal schijt aan had. Niet de neerslachtige Anna die van schaamte was gestopt met studeren. Maar ja, de Rolling Stones zeiden het al: *You can't always get what you want*. De humeurige, gesloten Anna was het enige wat er van haar over was.

‘Beloof je dat je goed zult luisteren?’ vroeg Caroline.

‘Ja.’ Anna knipoogde naar haar zusje. ‘En nu wegwezen, jij.’

Caroline sprong op haar af en gaf een kus op haar wang.

Anna had nauwelijks tijd om het zijdeachtige haar op haar huid te voelen, of ze was al verdwenen. Alleen haar voetstappen, op weg naar haar eigen bed, waren nog hoorbaar op de overloop.

Daarna lag Anna een tijdje naar de stilte te luisteren voordat ze het lampje naast haar bed uitknipte en haar oortjes weer pakte. Ze scrollde langs verschillende podcasts, zoekend naar eentje waarin de dader werd gepakt, maar kon niets vinden waar ze nu zin in had. In plaats daarvan ging ze naar de website van *The New York Times* en staarde voor de zoveelste keer naar de wedstrijd. De opdracht was om een lang artikel te schrijven over de plek waar je woonde in Amerika dat niet alleen een sterk gevoel van plaats opriep, maar ook aantoonde

dat je beschikte over onderzoeksvaardigheden en diepgang. Anna had niets meer geschreven sinds het voorval tijdens haar studie, en ook toen had ze niet veel gedaan. Ze beet op haar onderlip. De deadline was pas over zes weken. Maar waar moest ze over schrijven? Over hoe ze het ontbijt serveerde in de plaatselijke diner?

Ze sloot de website en ging naar muziek luisteren. Nine Inch Nails klonk hard en boos in haar oren. Ze had Caroline beloofd dat ze zou luisteren of ze rare geluiden hoorde, maar wat dan nog? Caroline moest maar leren dat mensen niet te vertrouwen waren. Ze hielden zich niet aan beloftes en zorgden niet voor andermans veiligheid. Mensen waren nu eenmaal klootzakken.

Om haar gedachten te overstemmen zette ze de muziek zo hard dat het pijn deed aan haar oren. Ze deed haar ogen dicht. De hoofdpijn was eindelijk verdwenen.

5

Het was een wandelingetje van een half uur naar het stadje, maar de zon brandde al fel en de goedkope stof van Anna's uniform bleef aan haar huid plakken. Het losse haar in haar nek onder haar donkere paardenstaart krulde van het zweet. Had oma haar nu maar een deel van haar appeltje voor de dorst gegeven zodat ze een auto kon kopen. Maar nee, ze had alleen maar gezegd dat wandelen goed was voor de ziel.

Dat was misschien wel zo, maar niet in deze hitte met een dienst van acht uur voor de boeg. Het enige waar oma zich druk om maakte was de ziel, dat ze een goed mens moest zijn voor haar volgende leven. Alsof dít leven geen aandacht verdiende.

Oma was geboren in Harper's Creek en beweerde dat ze er een gelukkige jeugd had gehad, maar Anna kwam iedere keer tot dezelfde conclusie als ze over Main Street naar Jeannie's Diner liep: Harper's Creek was een gat. Na haar jeugd in Bosten en een jaar aan Columbia in New York leek dit plattelandsstadje haast buitenaards. In de verte lagen landbouwwelden, maar de meeste velden waar ze langsliep waren lang niet zo groen en productief als ze zouden moeten zijn rond deze tijd van het jaar. In de diner had ze verhalen gehoord over boeren die steeds dieper in de schulden kwamen die ze nooit zouden kunnen afbetalen, want zelfs als ze een keer een goede oogst hadden,

verdienden ze nog niet genoeg en daarna kwam er toch weer een periode van droogte. Ze begreep niet hoe ze het volhielden. Waarom ze niet vertrokken naar een plek waar werk was. En hoop.

Aan de rand van het stadje kwam ze eerst langs een paar gesloten winkels met een bordje op het raam waarop TE HUUR stond. De eerste was Boutique Chic en de volgende was Party Time!, met vuil aan de binnenkant van de etalage waarin een vergeten etalagepop in een verpleegstersuniform naar één kant helde. Het rustige trottoir vertoonde barsten, stoeptegels lagen scheef, droge aarde vulde de gaten. De graanschuur van Amerika was een stofnest geworden. Vechtend voor een bestaan, maar desondanks stervende. Het lawaai en de rijkdom van een stad – die voortdurende energie – leek in een andere wereld thuis te horen. Het enige wat ze hier prettig vond, was de stilte. Daardoor voelde ze zich bijna veilig. Alsof de tijd even stilstond.

Ze liep langs de kleine supermarkt en de gereedschapswinkel en daarna hoorde ze de melodie van kerkgezing. De kerkdeuren waren dicht en het was zaterdag, maar toch was het gezang op straat te horen.

*Door het rijzende graan leert U ons, van eeuwig leven de prijs
Geen liefde zonder pijn, geen luie hand bouwt het paradijs
Waar angst het veld heeft getekend is Uw woord ons gezag
Wij zullen blijven bloeden opdat een ander vrij zijn mag.*

Ze probeerde het te negeren. Er was trouwens weinig rijzend graan te zien hier. De stemmen zwollen aan en dreven in een golf van geluid door het stille stadje. EEN BOERENDIENST, stond op het bord bij de kerk. Misschien was bidden inderdaad het enige wat ze nog konden doen.

6

Er waren drie sociale kernen in het stadje: de kerk, The Shamrock – een café dat ondanks zijn naam zo te zien niets met Ierland te maken had – en Jeannie's Diner. Van die drie was Jeannie's het drukst bezocht. Het werk betaalde slecht en je had geen vaste uren, maar je hoefde er in ieder geval niet voor naar Kearney, wat twee uur reistijd scheelde. Bovendien ging de werktijd snel voorbij door de constante stroom aan klanten.

Jeannie en haar man Miles hadden de diner dertig jaar geleden geopend, toen ze nog jong waren, zoals te zien was op de foto's aan de muren. Miles, die voornamelijk in de keuken stond en de boekhouding deed, was inmiddels dik en kaal geworden, maar Jeannies haar had nog steeds dezelfde harde rode kleur als toen en ook hetzelfde jarenvijftigkapsel, dat in de jaren negentig al retro was, laat staan nu.

Ze was slank en droeg altijd knalrode lippenstift die niet bij haar haarkleur paste, maar blijkbaar had niemand dat ooit tegen haar durven zeggen. Ze was een hartelijke vrouw, maar die hartelijkheid was slechts een dun laagje, want daaronder school iets venijnigs. Al haar complimenten gingen gepaard met een sneer.

'Jeannie.' Een goedgeklede man met een rood hoofd die met zijn gezin had zitten eten, kwam naar de bar. 'Ik wil graag afrekenen.' Hij